

Φτύνοντας το ματωμένο του πρόσωπο σιχάθηκα τον εαυτό μου. Διάολε πώς έγινα έτσι; Πώς κατάντησα ένα ψυχρό τίποτα χωρίς μέλλον, χωρίς παρόν; Τώρα διέγραφα και το παρελθόν μου, αργά και βασανιστικά όπως κυλούσε το σάλιο μου στη μούρη του.

Δεν μπορούσα να αφήσω το γιακά του. Τα χέρια μου έτρεμαν από τη ταραχή. Ένα ελαφρύ τσούξιμο ένιωθα στο μέτωπο και άλλο ένα στη μύτη. Είχα θολώσει λοιπόν; Είχα αφήσει το θηρίο ελεύθερο και άγριο, είχε ξυπνήσει ο Λύκος μέσα μου; Γύρισα το βλέμμα και κοίταξα την τζαμαρία. Δεν ήμουν εγώ αυτός που καθρεφτιζόταν, ήταν κάποιος άλλος, κάποιος άγνωστος, κάποιος ποταπός. Κάτι άγριο και ανεξέλεγκτο.

{~}

Μόλις πριν λίγα λεπτά είχα καταφέρει να τον γονατίσω. Αγκομαχώντας, τον είχα επιτέλους ακινητοποιήσει. Απόρροια της άνισης πάλης μας ένα παχύρρευστο αυλάκι αίματος που ξεκινούσε κάπου πάνω από το φρύδι μου και έρρεε στο στόμα μου. Κατέπινα το ίδιο μου το αίμα αχόρταγα, όπως κατέπινα τις προσβολές του τόσα χρόνια. Γονατιστός μπροστά μου ικέτευε για έλεος, κλαψουρίζοντας ασυναρτησίες. Κάτι είπε για «Δίκαιο» και ασυναίσθητα έσφιξα ακόμα περισσότερο τη λαβή. Βόγγηξε. «Δικαιοσύνη», ούρλιαξα μέσα στην μουσούνα του, «μιλάς εσύ για Δικαιοσύνη; Όταν σκότωνες ήσουν δίκαιος; Όταν θέριζες ανθρώπους, άντρες, γυναίκες και παιδιά ήσουν δίκαιος;» Τα μάτια μου θόλωσαν από τα δάκρυα. Οι θύμησες της οικογένειάς μου, του μονάκριβου παιδιού μου. Μου ξέφυγε μία άναρθρη κραυγή πόνου, αβυσσαλέου πόνου, ένα παράπονο γιατί ήταν υπεύθυνος για το χαμό όλων των αγαπημένων μου προσώπων. Με είχε αφήσει έρημο, μόνο και δυστυχισμένο. Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη μικρή λεξούλα που ποτέ πριν δεν είχε σκεφτεί να εκστομίσει. Η «συγγνώμη» του κόπηκε στα δύο από το χτύπημα με το κεφάλι μου. Όχι, δεν θα πεθάνεις ακόμα καθαρά. Θα πληρώσεις για ότι έχεις κάνει, όλα όσα έκανες σε εμένα και σε όλους τους άλλους. Τόσες καταστροφές, γιατί; «Κοίτα με», του ούρλιαξα! «Βλέπεις, βλέπεις; Είμαι όλοι όσοι βρώμισες, βιάσες, όλοι όσοι σκότωσες ή θα σκότωνες πριν σε περιλάβω. Το πρόσωπό μας είναι ένα, εσύ μας ένωσες εις σάρκα μίαν». Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω την φράση μου και ένα γελάκι ήρθε στα σκισμένα χείλη μου. «Γουστάρεις που χρησιμοποιώ φράσεις σου, ε; Σε εκπλήσσω; Νομίζεις ότι δεν σε έχω μελετήσει, δεν σε γνωρίζω;» Όσο κι αν προσπάθησα, άθλιε, ποτέ δεν μπόρεσα να σε καταλάβω. Ποτέ δεν μπήκα στη λογική σου, ποτέ δεν κατάφερα να σε δικαιολογήσω.

Όσο τον χτυπούσα οι σκέψεις μου δεν ήταν παρά ένα συνονθύλευμα αναμνήσεων, ποταπών συναισθημάτων. Στην καρδιά μου δεν υπήρχε χώρος για τίποτα όμορφο, τίποτα που να άξιζε τον κόπο να παλέψεις, να ονειρευτείς. Ήταν Ο Μοναδικός Υπεύθυνος. Τα έφτιαξε, τα μαγείρεψε, τα έστησε. Δεν περίμενε ότι κάποτε, κάποιος θα τον έβρισκε και θα του ζητούσε το λογαριασμό. Κοιμόταν ήσυχος μέρα νύχτα εκεί που είχε φωλιάσει και μόνο όταν με είδε μπροστά του τρόμαξε για πρώτη φορά στη ζωή του. Και ήταν ένας τρόμος μεγαλειώδης. Υπέρογκος. Καθηλωτικός. Μοναδικός στα ανθρώπινα δεδομένα. Αντικρίζοντάς με είχε ήδη καταλάβει ότι το παιχνίδι είχε χαθεί. Δεν υπήρχε ελπίδα από τη στιγμή που μπήκα στο Άβατόν του. Δεν περίμενε ότι θα τον ξετρύπωνα. Δεν περίμενε ότι κάποιος θα είχε συλλάβει το απεχθές σχέδιό του, την Παγίδα του. Μια απάτη που συνεχιζόταν γενεές και γενεές, αδιάκοπα, με θύματα ανθρώπους κάθε χώρας, κάθε γένους,κάθε φυλής. «Ήσουν κομματάκι σκληρός μαζί μας, μπάρμπα», του είπα. Ήταν αργά όταν προσπάθησε να με αποφύγει ή να με απωθήσει. Παρά τις προσπάθειές του, ήμουν δυνατότερος. Πάντα ήμουν, αλλά τώρα το ήξερα και το ήθελα. Μπορούσα! Κι εκείνος, χα, δεν το περίμενε, δεν το περίμενε!

Όταν συνειδητοποίησε την ήττα του, ξέσπασε σε κλάματα. Ενώπιον ενός απλού ανθρώπου,πλην αμείλικτου κριτή. Ο Τεράστιος, ο Μεγαλοδύναμος, ο Ανίκητος, εκλιπαρούσε για οίκτο ξανά και ξανά. Αλλά κανείς δεν θα τον λυπόταν. Κανείς δεν θα τον συγχωρούσε. Ποτέ κανείς δεν θα τον αναζητούσε μετά το αποψινό βράδυ. Γιατί απόψε θα του αφαιρούσα τα πάντα. Αμφέβαλλα ωστόσο αν είχα μπροστά μου ένα πλάσμα με ζωή ή ένα ειδική βρικόλακα που ζούσε με το αίμα και τις ψυχές των άλλων.

Ενώ οι σκέψεις έτρεχαν δαιμονισμένα, ένιωσα ότι δεν ήμουν μόνος σε εκείνο το δρόμο που κατέβασα την αφεντιά του. Διαισθανόμουν παρουσίες πίσω μου, πολλές. Χμ, μόνο Αυτοί θα μπορούσαν να με πλησιάσουν τόσο αθόρυβα, τόσο απροκάλυπτα χωρίς να φοβηθούν τίποτα. Γύρισα το κεφάλι μου αριστερά και είδα την επιβλητική φιγούρα του. Αγέρωχος, ασυμβίβαστος στεκόταν πίσω μου. Στο πλάι του, ίσοι αλλά όχι ίδιοι,οι Ορδές του. Όσοι δεν

Non Serviam!

Συντάχθηκε απο τον/την *****

Τετάρτη, 26 Δεκεμβρίου 2007 19:17

δέχτηκαν να υπηρετήσουν ποτέ κανέναν. Ήταν εδώ, για να εκδικηθούμε μαζί το Γέρο που τους πρόδωσε. Με έκπληξη γύρισα δεξιά μου. Αυτοί, μάλιστα. Ήταν αρκετά αλαζόνες για να πλησιάσουν με θόρυβο και μεγαλοπρέπεια. Έλαμπαν στο σκοτάδι, λευκοί, μα όχι πάναγνοι. Ήρθαν να δουν τις τελευταίες στιγμές αυτού που μέχρι πρότινος ονόμαζαν Πατέρα. Το ύφος τους όμως δεν ήταν το ύφος κανενός υιού, κανενός καλού και υπάκουου τέκνου. Ήταν θυμωμένοι. Εξαπατημένοι.

«Λοιπόν, είμαστε όλοι εδώ», του ένευσα. Μου φάνηκε ότι μου ανταπόδωσε το χαμόγελο και απόρησα. Σαν να μου έδινε συγχαρητήρια που κατάφερα να τους συγκεντρώσω. Δεν ήταν ιδέα μου, αλλά είχε αρχίσει να βρέχει. Στην αρχή μια σταγόνα, αναπήδησα ελαφρά, μετά μια χούφτα ψιχάλες. Ο γνώριμος ήχος της ένωσης του υγρού με το στερεό, του νερού και της ασφάλτου. Μια μελωδία που δολοφονούσε την σιωπή της μεγαλούπολης. Όταν θα σταματούσε, η Λύτρωση θα είχε επέλθει για όλους εμάς και η Τιμωρία για εκείνον. Σωτηρία δεν υπήρχε, ούτε ελπίδα, για κανέναν. Θα πληρώναμε το τίμημα των πράξεών μας. Κάποιος όμως θα το πλήρωνε για πρώτη φορά. Και τελευταία.

{~}

Η βροχή είχε δυναμώσει. Δυσκολευόμουν να διακρίνω το πρόσωπό του. Ο ουρανός ήταν μαύρος σαν τα σώψυχά μου. Αστραπές τον ξέσκιζαν. Χάος, αταξία. Αστραπές. Αμφιβολίες; Τύψεις; Μέσα μου, βαθιά, ένας σπόρος. Μια μικρή χαραμάδα. Όσο το σάλιο μου αναμιγνυόταν με τις ψιχάλες, ο Τύραννος που είχα μπροστά μου, μεταμορφωνόταν σιγά σιγά σε έναν άκακο γεράκο. Είχα θολώσει λοιπόν; Είχα αφήσει το θηρίο ελεύθερο και άγριο, είχε ξυπνήσει ο Λύκος μέσα μου; Ανέπνεα την παρακμή του. Είχε κάνει λάθη, αλλά δεν είχε φίλους, δεν είχε γονείς να τον συμβουλεύσουν, να τον βοηθήσουν. Δεν έμοιαζε με κανέναν, ήταν τόσο μοναδικός όσο και μοναχικός. Ίσως, ίσως, σκέφτηκα, τα πράγματα άλλαζαν. Τώρα που ξεσκεπάστηκαν τα πάντα, ίσως, λέω, συμπεριφερόταν διαφορετικά. Τι ίδιο κι εμείς. Με επίγνωση της κατάστασης και της τραγικότητάς μας. Μπορεί το πρώτο και

μοναδικό Σοκ να τον ταρακούνησε συθέμελα, να άλλαζε, να μας αγαπούσε πραγματικά. Να σταματούσε να αδιαφορεί.

Έκανε κρύο ή εγώ πάγωνα; Ο ουρανός είχε πια παραδοθεί στις αστραπές. Η λαβή μου χαλάρωνε, τα χέρια μου είχαν μουδιάσει μετά από τόση ώρα. Τον κοίταξα από την κορυφή ως τα νύχια, τις εφτά πληγές του, θανάσιμες. Τον λυπήθηκα. Τύψεις με πλημμύριζαν, αναδύονταν από εκείνα τα βάραθρα που ο άνθρωπος ονομάζει ψυχή. Ποιος ήμουν εγώ που θα τον έκρινα; Εις το όνομα ποιου; Ξανακοίταξα στη τζαμαρία ένα πρόσωπο που δεν μου έλεγε τίποτα πια. Λύγισα. Τα πόδια μου δεν με κράτησαν, η βροχή έπεφτε, σωριάστηκα, το βάρος στις πλάτες της ανθρωπότητας έπεφτε πάνω μου, αβάσταχτο. Ένα κοπάδι που απαιτούσε έναν ποιμένα. Ένα μάτσο ζώφια χωρίς σκοπό. Επήλυδες της ίδιας της ύπαρξής τους. Κι ο ρόλος μου; Η Νέμεσις; Ο Διορθωτής των Λαθών; Τι θα έκανε κάποιος άλλος στη θέση μου; Θα ενεργούσε όπως ενήργησα εγώ; Θα δίσταζε; Λίγο; Καθόλου; Είχα το δικαίωμα να σφραγίσω τη μοίρα όλων των Ανθρώπων;

Ανασηκώθηκα και σκούπισα το πρόσωπό του από τα αίματα, τη βροχή, το σάλιο μου. Τον βοήθησα να σηκωθεί. Με κόπο στάθηκε στα δυο του πόδια. Προσπάθησε να ισιώσει τον κορμό του, να σταθεί στητός, όπως ήταν πριν από λίγο. Πριν τη βροχή. Γονάτισα μπροστά του κλαίγοντας με λυγμούς. Αναφιλητά μπερδεύονταν με τα λόγια μου. Πίσω μου, καμία κίνηση. Δεν μπορούσαν Αυτοί να κάνουν τίποτα, η απόφαση ήταν δική μου, μόνο δική μου. Μπορεί και να μην τους έκανε καμία έκπληξη η εξέλιξη, ίσως είχαν ξαναδεί το έργο, παιγμένο ξανά και ξανά, εις μάτην. Η βροχή σταματούσε σιγά σιγά και ο γεράκος άλλαζε και γινόταν μια γνώριμη πατρική φιγούρα. Αν...αν είχα δίκιο, αν έκανα σωστά, γιατί ένιωθα τόσο περιεργα; Είχα ακούσει τις φωνές μέσα μου, είχα ακούσει τη συνειδησή μου, έκανα το σωστό. Πρέπει να ήταν το σωστό. Περιμένα, υπομονετικά, όσο τίναζε το κοστούμι του. Επιτέλους, μίλησε. Και είπε, μειλίχια, πράα : «Τέκνον μου. Αμάρτησες». Τον είδα να σηκώνει το δεξί του χέρι και να κρύβει τον ήλιο ανάμεσα στα σύννεφα. Δύο φορές έκρυψε τον ήλιο. Δύο φορές κατέβασε το χέρι του. Δύο φορές με πόνεσε. Τρίτη δεν υπήρξε. Η γροθιά μου συνέθλιψε το απαξιωτικό του βλέμμα και κάθε ψευδαισθησή μου. Δεν θα ξαναπονούσα ποτέ πια. Ποτέ κανένας δεν θα με ξαναχτυπούσε, ποτέ κανένας δεν θα με

Non Serviam!

Συντάχθηκε απο τον/την *****

Τετάρτη, 26 Δεκεμβρίου 2007 19:17

τιμωρούσε για κάτι που έκανα. Η αχαριστία κειτόταν ημιαναισθητη στην υγρή ακόμα ασφαλτο.

Με την Οργή να ορίζει την Ελευθερία, η γροθιά Μου έλιωσε τον ίδιο τον Θεό.

Σήκωσα το βλέμμα μου. Νόμισα ότι είδα τους Αγγέλους και τους Δαίμονες να χορεύουν μαζί πάνω στη μύτη μιας καρφίτσας, απόρησα, γύρισα, κοίταξα τη τζαμαρία. Είδα φευγαλέα κάποιον που είχε σπάσει όλα τα δεσμά του. Ήμουν πια Ελεύθερος.